

норм у політичній культурі та політичній практиці української держави. Оновленню політико-управлінської еліти України буде сприяти фахова підготовка в навчальних закладах майбутніх управлінців на прикладах найкращих світових стандартів та формування у них лідерських якостей, високої професійної компетентності, соціально-політичної відповідальності за свої вчинки, патріотичних переконань та національної самосвідомості. Не менш важливою залишається відкрита конкуренція на керівні посади всіх ланок державного управління та активність населення у формуванні інститутів влади.

ЛІТЕРАТУРА

1. Яресько Н. Е. Бувають часи, коли потрібна велика політика. [Електронний ресурс] / Наталія Енн Яресько // РесеBook. - 2016. - 22 берез. - Режим доступу: йІр8://ик-иа.гесеBook.сот/регтаіпк.рйр?8Їогу_гЫй=976616562407612&ій=749479271788010.
2. Воронянський О.В. Політична трансформація в контексті проблеми перерозподілу ресурсів / О.В. Воронянський // Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія : Питання політології. – 2012. – № 1007, Вип. 20. – С. 51-57.
3. Воронянський, О. В., 2014. Політичні інститути: механізм формування в конкурентному середовищі. Сучасне суспільство: політичні науки, соціологічні науки, культурологічні науки, [online] 1, с. 15–28.
4. Воронянський О. Національна еліта сучасної України: проблема визначення / О. Воронянський // Українознавчий альманах. - 2012. - Вип. 8. - С. 205-207. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ukralm_2012_8_66.
5. Требін М. П. Політична культура сучасної владної еліти України / М. П. Требін // Вісн. Нац. юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого. Серія: Філософія, філософія права, політологія, соціологія. - Х. : Право, 2010. - Вип. 4. - С. 137-145.

Козубова Є. В. 33-ТТ
Науковий керівник
к.і.н., Лапченко А.С.

*Харківський національний технічний університет сільського
господарства
імені Петра Василенка*

ВИБОРЧІ СИСТЕМИ ТА ЇХ ВИДИ

Виборча система – це сукупність правил, принципів та процедур, прийнятих для встановлення результатів народного голосування та розподілу місць між кандидатами на виборні посади.

Світова практика функціонування демократичних держав знає три головні типи виборчих систем – мажоритарну, пропорційну та змішану.

Мажоритарна виборча система. На виборах за мажоритарною системою перемагає кандидат, який одержав більше голосів, ніж усі інші його суперники; система застосовується у країнах, де існує суперництво двох сильних політичних партій.

Розрізняють мажоритарні виборчі системи абсолютної та відносної більшості:

системи абсолютної більшості: перемогу на виборах одержує кандидат, який набрав 50% +1 голос громадян, які взяли участь у голосуванні (Франція, Білорусь).

системі відносної більшості: перемагає кандидат, який просто отримав більше голосів, ніж усі його суперники, навіть якщо це менше, аніж 50% голосів виборців (США, Велика Британія, Канада, Індія та ін.).

Мажоритарна виборча система сприяє формуванню стабільного уряду. Це пояснюється тим, що на виборах за цією системою перемагають політичні сили, які мають потужні регіональні структури та міцну матеріально-фінансову базу. Крім того, за умов мажоритарної системи існує тісніший зв'язок між виборцями і депутатом, якого так би мовити “знають в обличчя”

Пропорційна виборча система. Виборці голосують за список кандидатів від політичної партії (блоку партій). Підставою для вибору є підтримка політичної платформи чи програми розвитку держави, задекларованих зазначеним політичним об'єднанням. У такому разі мандати розподіляються між політичними силами пропорційно до кількості голосів, відданих за них.

Існують три різновиди пропорційної виборчої системи:

– з використанням жорстких списків(кожне з політичних об'єднань-учасників

виборів (партія, блок, коаліція тощо) пропонує свій виборчий список,

самостійно визначаючи послідовність розташування у ньому прізвищ

кандидатів в депутати);

– списків з преференціями (громадяни мають право не тільки проголосувати за конкретну партію чи коаліцію, а й позначити у списку номери тих кандидатів, яких вони особисто хотіли б бачити в парламенті);

– напівжорстких списків(надає виборцеві можливість за його бажанням проголосувати або за партійний список загалом, або віддаючи перевагу (преференцію) комусь із кандидатів у списку).

Змішана виборча система поєднує в собі елементи мажоритарної і пропорційної виборчих систем, яка поділяється на :

- лінійне змішування: одна частина парламенту обирається за мажоритарним, інша

-за пропорційним принципом.

-структурне змішування: парламент має дві палати, одна з яких обирається за мажоритарним принципом, інша – за пропорційним.

Однією з головних передумов проведення демократичних виборів є високий рівень виборчої культури громадян.

Виборча культура – складова демократичної політичної культури, що базується на усвідомленні громадянами важливості виборів для визначення стратегії майбутнього розвитку країни та передбачає сукупність знань про виборчий процес, а також обумовлену цими знаннями поведінку.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Воронянський О. В. Політологія: підручник / О. В. Воронянський, Т. Ю. Кулішенко, І. В. Скубій. – Харків, ХНТУСГ імені Петра Василенка, 2017. – 180с.

2. Воронянський О. Проблема суб'єктності суверенітету в контексті технології здійснення влади / О. Воронянський // *Evropsky politicky a pravni diskurz*. - 2015. - Vol. 2, Iss. 4. - С. 205-209.

Кривущенко Олександр 33-ТТ
Науковий керівник
к.і.н., Лапченко А.С.

Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра Василенка

СОЦІАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Для сьогодення є характерним відкритість, піднесення та розвиток цивілізованого суспільства та принципово нові форми спілкування. Створених на основі соціального та особистого партнерства, конкуренції та формальної рівності всіх громадян суспільства. Характерним для сучасного суспільства є стійке зростання спілкування та глобалізація комунікацій. Кількість та якість комунікацій зростає. Люди залучаються до участі у процесі спілкування. Це стає ближчим, росте спілкування, мережа досягає глобальних масштабів. Розвиток комунікацій відкриває нові можливості. Звільнив людей від певних обмежень, систем соціальний контролю та примусу, створює нові принципи особистого представництва.

Соціальна комунікація наприкінці ХХ ст. стала предметом різних наукових досліджень, особливо в галузі соціології, психології, політології, культурології, філософії. Це пов'язано з розвитком пристроїв передачі сигналів, особливо радіо. Одночасне використання технічних засобів, складність організаційних умов для обміну повідомленнями призводить до зменшення обміну миттєвими повідомленнями. Стає необхідність взаємодії між сторонами та поширення інформації в соціальних системах.

Зміст поняття "комунікація" змінюється з розвитком і складністю комунікаційних технологій, глобалізацією, зростаючою